

KLAGANDE

[REDACTED]

Ombud: [REDACTED]
[REDACTED]

MOTPART

Skatteverket

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten i Uppsalas dom den 13 december 2012 i mål nr 4878-10, 4878-11 och 4880-11, se bilaga A

SAKEN

Inkomsttaxering 2008-2010
Skattetillägg
Ersättning för kostnader

KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

1. Kammarrätten bifaller, med ändring av förvaltningsrättens dom och Skatteverkets beslut, överklagandet vad gäller avdrag för räntekostnader.
  2. Kammarrätten undanröjer påförda skattetillägg.
  3. Kammarrätten bifaller överklagandet delvis vad gäller ersättning för kostnader i förvaltningsrätten samt yrkandet vad gäller ersättning för kostnader i kammarrätten och beviljar ersättning med totalt 350 000 kr.
  4. Kammarrätten fastställer förvaltningsrättens sekretessförordnande.
-

YRKANDEN M.M.

[REDACTED] yrkar att kammarrätten medger bolaget avdrag för räntekostnader enligt avgivna deklARATIONER aktuella taxeringsår, baserat på 12 procents ränta med avseende på aktieägarlånet, och undanröjer påförda skattetillägg. Bolaget yrkar vidare ersättning för kostnader i förvaltningsrätten med 571 400 kr och för kostnader i kammarrätten med 44 800 kr.

Bolaget anför bl.a. följande till stöd för sin talan. Förvaltningsrätten har i sin dom hänvisat till det s.k. Diligentiamålet (RÅ 2010 ref. 67) och utgått från att aktieägarlånet som varit föremål för bedömning haft vissa särdrag, eftersom långivaren har en insyn och kontroll som saknas mellan oberoende parter. Vid tillämpningen av korrigeringsregeln i 14 kap. 19 § inkomstskattelagen (1999:1229), IL, har detta sedan varit avgörande för förvaltningsrättens bedömning att del av räntan inte varit avdragsgill för bolaget. Korrigeringsregeln utgör en specialbestämmelse för internationella förhållanden som har företräde framför generella regler vid beräkning av resultatet i en näringsverksamhet. Av såväl praxis som förarbeten framgår att ledning för hur bestämmelsen ska tolkas kan hämtas i OECD:s riktlinjer för internprissättning (se RÅ 1991 ref. 107 samt prop. 2005/06:169 s. 87-90). Diligentiamålet avsåg inte ett internprissättningsförhållande.

Förvaltningsrätten har ansett att aktieägarlånet har sådana särdrag att det inte kan jämföras med det externa PIK-lånet. I stället anger förvaltningsrätten att de bottenlån som Skatteverket baserat sin beräkning av armlängdsmässig ränta på är ”i allt väsentligt jämförbara med lånet från moderbolaget, även om en exakt jämförelse inte låter sig göras då villkoren inte är helt likadana”.

Av omständigheterna har framgått att bolaget haft externa lån, med bättre rätt än aktieägarlånet, som löpt med högre ränta än aktieägarlånet. Jämförbara situationer har avgjorts av kammarrätten, där förhållandena var sådana att det fanns externa lån med bättre rätt än de interna lånen som var föremål för prövning. Det räcker således inte med ett generellt konstaterande att kreditrisken alltid är lägre i koncerninterna förhållanden. Det är inte heller tillräckligt att jämföra ränta på ett koncerninternt lån med genomsnittsräntan på externa lån. Någon bevisning från Skatteverkets sida föreligger överhuvudtaget inte. Däremot har bolaget presenterat en utförlig bevisning varav tydligt framgår att räntan på aktieägarlånet inte överstigit vad som kan anses som en marknadsmässig ränta i den aktuella situationen.

Prioritetsordningen för ett lån är helt avgörande för den räntesats som tillämpas, eftersom ju mer efterställt ett lån är desto högre risk har lånet. Av detta följer att ett efterställt lån berättigar till en högre avkastning. Det är i allra högsta grad relevant att beakta de riskbedömningar som de investerare som finansierade förvärvet av [REDACTED] koncernen gjorde. Långgivarna till de externa bottenlånen bedömde att rimlig avkastning motsvarade en basränta plus en marginal på mellan 2 och 3,5 procent. De externa långgivarna till PIK-lånet bedömde att rimlig avkastning för deras investering motsvarade en basränta plus en marginal om 8,75 procent. Anledningen till att räntan för detta lån var högre än räntan för de externa bottenlånen var att de senare hade prioritet framför PIK-lånet. Denna efterställdhet har således inneburit att PIK-långgivarna endast varit villiga att genomföra investeringen mot en högre ränta.

Skatteverket bestrider bifall till överklagandet och yrkandet om ersättning för kostnader. För det fall kammarrätten bifaller bolagets yrkanden bör ersättning medges med högst 257 000 kr för kostnader i förvaltningsrätten och 25 000 kr i kammarrätten.

Skatteverket anför bl.a. följande till stöd för sin inställning. Verket åberopar vad som tidigare framförts och vad som anförs i förvaltningsrättens dom. Såväl bolaget som Skatteverket har i målen tillämpat intern CUP (comparable uncontrolled price). Bolaget har jämfört aktieägarlånet med externt PIK-lån och Skatteverket med de externa lån som togs i samband med förvärvet av [REDACTED] koncernen. Förvaltningsrätten uttalade att, redan det förhållandet att långgivaren också är ägare av låntagaren med den möjlighet till insyn och möjlighet att fatta beslut som påverkar risken med och avkastningen på utlånat kapital, gör en jämförelse med en extern långgivare komplicerad.

Förvaltningsrätten ansåg också att förmånsrättsordning som räntepåverkande faktor i sin tur är beroende av risken för en konkurs. Värdet av detta avtalsvillkor måste jämföras med värdet av moderbolagets fulla insyn över dotterbolaget, möjligheten att kontrollera kassaflödet i dotterbolaget, möjligheten till styrning och kontroll i övrigt av dotterbolaget och inflytandet över om och när en exit ska ske och på vilka villkor en sådan ska ske.

Skatteverket har vid den muntliga förhandlingen i förvaltningsrätten återgett köparnas syn på förvärvet av [REDACTED] koncernen som den beskrivits på [REDACTED] hemsida. Det som beskrivs är ett mycket framgångsrikt bolag i en ledarposition inom sitt område. Värdet av [REDACTED] koncernen har fördubblats under de fyra år [REDACTED] ägt koncernen. En eftersyn visar att det av moderbolaget lämnade lånet i det närmaste varit en riskfri investering. Det finns inget i målen som tyder på att aktuellt lån vid lånetidpunkten skulle ha inneburit eller uppfattats innebära en hög risk för långgivaren. Betydelsen av förmånsrättsordningen som räntepåverkande faktor får bedömas vara marginell i nu aktuella mål.

PIK-långgivaren har viss insyn, men kan i övrigt inte påverka verksamheten, tiden för uppsägning av lån vid exempelvis exit eller betalning av ränta inom en tioårsperiod. I ett going-concern perspektiv är ägarens risk relativt begränsad. Skatteverket delar till fullo förvaltningsrättens slutsats att det externa PIK-lånet inte är jämförbart med aktieägarlånet.

Den ekonomiska bedömningen vid förvärvet och den fortsatta goda ekonomiska utvecklingen i koncernen innebär att kovenanter saknar reell betydelse.

Det är inte den sämre prioriteten vid konkurs som lett till att räntan på mezzaninelånen är betydligt högre än för banklånen. Det är i stället en riskkompensation för att räntan inte betalas kontant. I nu aktuella mål är räntan på PIK-lånet 13 procent. Priset för att räntan kapitaliseras kan bedömas vara 5 procent. Räntan, bortsett från kostnaden för kapitaliseringen, är således 8 procent.

SKÄLEN FÖR KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Inkomsttaxering 2008 I och II, 2009 och 2010 samt skattetillägg för taxeringsåren 2008 I och II samt 2009

Huvudfrågan i målen är om det finns förutsättningar för att med stöd av den s.k. korrigeringsregeln i 14 kap. 19 § IL justera bolagets skattepliktiga resultat vid 2008 (I och II), 2009 och 2010 års taxeringar.

Vid tillämpning av korrigeringsregeln är det Skatteverket som har den primära bevisbördan för att en felprissättning ägt rum (se t.ex. prop. 2005/06:169 s. 102). I de fall Skatteverket kan visa detta, är det dock den skattskyldige som har bevisbördan för att denna i sig oriktiga prissättning

beror på något annat än ekonomisk intressegemenskap (se t.ex. prop. 1982/83:73 s. 11 f.).

Korrigeringsregeln i 14 kap. 19 § IL utgör en specialbestämmelse för internationella förhållanden som har företräde framför generella regler vid beräkning av en näringsverksamhets resultat (se RÅ 2004 ref. 13 och RÅ 2006 ref. 37). Lagtexten i 14:19 IL ger inte någon närmare ledning för tillämpningen av korrigeringsregeln. Av såväl praxis som förarbeten framgår dock att ledning kan hämtas i OECD:s s.k. riktlinjer för internpris-sättning (se RÅ 1991 ref. 107 samt prop. 2005/06:169 s. 87–90).

I den senaste versionen av riktlinjerna, från juli 2010, framgår bl.a. följande vad avser fastställande av armlängdspriser.

Syftet med OECD:s riktlinjer är att ge uttryck för gemensamma principer som staterna kan vara överens om och som därmed kan användas vid fastställandet av armlängdspriser i internationella förhållanden. Genom sådan internationell konsensus kan staterna skydda sin respektive skattebas samtidigt som risken för internationell ekonomisk dubbelbeskattning minimeras.

Ett korrekt s.k. armlängdspris uppnås enligt riktlinjerna genom att fastställa de avtalsrättsliga villkor som två oberoende företag skulle komma överens om vid en jämförbar transaktion under jämförbara omständigheter (punkt 1.3). Vid fastställande av armlängdspriser ses varje enskilt bolag i en multinationell koncern som en enhet för sig vid bedömningen av deras avtal med varandra, den s.k. separate entity approach. Dessa avtal jämförs sedan med vad som hade avtalats mellan två oberoende företag vid en jämförbar transaktion under jämförbara omständigheter. Denna jämförbarhetsanalys är central vid fastställande av armlängdspriser (punkt 1.6). Vad avser frågan om en transaktion mellan två oberoende företag är jämförbar med den koncerninterna transaktion som ska bedömas, anges i riktlinjerna att de

ekonomiskt relevanta faktorerna i de båda transaktionerna måste vara tillräckligt jämförbara. Med detta avses att ingen av de skillnader som finns mellan transaktionerna har kunnat påverka det som ska jämföras, alternativt att det med tillräcklig säkerhet går att kompensera för dessa skillnader vid jämförbarhetsbedömningen (punkt 1.33).

Vid fastställandet av armlängdspris är det dock enligt riktlinjerna irrelevant att jämföra den koncerninterna transaktionen som ska bedömas med andra koncerninterna transaktioner. Denna typ av jämförelser ska därför inte användas av skattemyndigheter som stöd för en korrigerings (punkt 3.25).

Fastställande av armlängdspriser kräver klara nationella procedurregler (punkt 4.4). I de jurisdiktioner där bevisbördan för felprissättning åvilar skattemyndigheten, kan det förhålla sig så att den skattskyldige inte har några krav på sig att visa att prissättningen är armlängdsmässig, så länge skattemyndigheten inte fullgjort sin bevisbörda (punkt 4.12). Mot bakgrund av de svårigheter som föreligger med att fastställa armlängdspriser är det dock OECD:s uppfattning att inte vare sig skattemyndigheter eller skattskyldiga ska utnyttja bevisregler på ett otillbörligt sätt (punkt 4.16).

Som framgår av det som ovan redovisats är det Skatteverket som har bevisbördan för att det är fråga om en felprissättning. Skatteverket ska således visa att räntan om 12 procent på aktieägarlånet från [REDACTED] till bolaget avviker från vad som skulle ha avtalats mellan oberoende parter.

Skatteverkets beräkningar av vilken räntesats som kan godtas har enligt omprövningsbeslutet skett på följande sätt. Som jämförelseräntor har de bottenlån (Senior Credit Facility) som dotterbolaget [REDACTED] upptagit i samband med förvärvet av [REDACTED] koncernen använts. Den rörliga räntan på dessa lån i euro är Eurobor plus en marginal.

Marginalen för bottenlånen varierar från 2 procent för tranche A till 3 procent för tranche C. Tranche D som har efterställd säkerhet har en marginal om 4,5 procent. Tranche D utgör 10 procent av bankpaketet. Av årsredovisningen 2007-02-28 framgår att effektiv ränta för Senior Credit Facility har uppgått till 5,78 procent samt för mezzaninelånet till 13,3 procent. Eurobor med 12 månaders löptid har uppgått till 4,075 procent och Stibor på samma dag med samma löptid har uppgått till 3,828 procent. Med utgångspunkt från Stibor per 2007-01-28 om 3,828 procent med tillägg för den högsta marginalen i dotterbolagets externa bottenlån Tranche C om 3 procent framkommer en ränta om 6,828 procent. Om marginalen för Tranche D, 4,5 procent, används framkommer en ränta om 8,328 procent. Av årsredovisningen framgår en effektiv ränta om 5,78 procent. Skatteverket har därvid uppskattat en marknadsmässig ränta per 2007-01-28 till 8 procent.

Enligt Skatteverkets uppfattning har fullgoda säkerheter för aktuella krediter funnits genom koncerntillhörigheten. Härvid har Skatteverket åberopat RÅ 2010 ref. 67.

Bolaget har uppgivit att det fanns en extern finansiering i form av bottenlån och mezzaninelån/PIK-lån. Dotterbolaget [REDACTED] hade lämnat alla underliggande tillgångar i gruppen som säkerhet för de externa bottenlånen. Alla tillgångar i gruppen hade således pantsatts via det externa skuldförhållandet. Trots sin egenskap av aktieägare kontrollerade bolaget därför inte de underliggande tillgångarna i koncernen. De säkerheter som Skatteverket anser fanns och kontrollerades av [REDACTED] lämnades till tredje man som säkerhet för de externa lånen. Följaktligen fanns, enligt bolaget, inte säkerheterna under aktieägarnas kontroll. Aktieägarlånet var efterställt och utställt utan säkerhet. Lånet hade en lång löptid och en fast ränta som kapitaliserades och ökade kreditrisken successivt. Det

förefaller, enligt bolaget, självklart att jämföra aktieägarlånet med mezzaninelånet/PIK-lånet.

Av de omfattande kreditavtalen (Senior Facilities Agreement) framgår bl.a. följande. Kvoter för kontanttäckning och för räntetäckning för olika perioder är noga reglerade (avsnitt 26.2). Vidare finns ett antal restriktioner för låntagaren vad gäller bl.a. skattebetalning, förändringar i företagsstruktur, ändring av verksamhet, förvärv och investeringar, samarbete, avyttring av tillgångar, prissättning inom koncernen, lån och krediter, garantiåtaganden, utdelningar och räntebetalningar (avsnitt 27).

Vidare har bolaget uppgett att [REDACTED] koncernen förbundit sig att; inte amortera på de efterställda lånen innan bottenlånen var till fullo återbetalade, inte amortera på PIK-lånet innan bottenlånen och de efterställda lånen var till fullo betalade, inte amortera på aktieägarlånet innan bottenlånen, de efterställda lånen och PIK-lånet var fullt återbetalade. Lånen hade dessutom, enligt bolaget, en stegrande löptid där bottenlånen hade kortast löptid och lånen därefter en stegrande löptid beroende på deras inbördes efterställning/rangordning. Orsaken till detta var att ytterligare säkerställa att ingen långgivare skulle få betalt före någon annan långgivare med sämre efterställning/rangordning. Innebörden av låneavtalen var att inga betalningar avseende PIK-lånet respektive aktieägarlånet skulle få ske till långgivaren intill dess att prioriterade långgivare erhållit full betalning.

Kammarrätten gör följande bedömning.

De externa lån, bottenlån, som Skatteverket använt som jämförelsematerial hade ett bättre läge än vad aktieägarlånet hade. För bottenlånen fanns säkerhet i form av panträtt. Kammarrätten anser att det förhållandet att det var fråga om koncerninterna lån där långgivaren hade

insyn och kontroll inte gör att aktieägarlånet kan jämföras med sådana externa lån som Skatteverket hänvisat till. Skatteverket har inte heller i målen konkret pekat på vilka faktorer i ägarrollens insyn och kontroll som påverkat vad som kan anses utgöra marknadsmässig ränta. Vidare kunde varken PIK-lånets eller aktieägarlånets räntebetalningar betalas direkt utan dessa skulle kapitaliseras och betalas i samband med att lånen förföll. Detta medför att de skillnader mellan PIK-lånet och aktieägarlånet som Skatteverket hävdat fanns kan ifrågasättas. Kammarrätten finner mot bakgrund av det anförda att Skatteverkets jämförelsematerial inte kan tjäna som en utgångspunkt vid bedömningen av vilken ränta som kan anses armlängdsmässig.

Det av Skatteverket och förvaltningsrätten åberopade rättsfallet, RÅ 2010 ref. 67, avsåg förhållanden som markant avviker från omständigheterna i nu aktuella mål. Således fanns i rättsfallet ingen extern belåning överhuvudtaget. Den tidigare externa belåningen mot säkerhet hade bytts mot intern belåning utan säkerhet, men där alla tillgångar fanns kvar i det låntagande bolaget. Moderbolaget hade i avsaknad av extern belåning en omfattande kontroll över dotterbolaget och moderbolaget kunde styra över ytterligare belåning och pantsättning.

Skatteverket kan mot bakgrund av det anförda inte anses ha visat att den avtalade räntesatsen på bolagets lån från moderbolaget avviker från vad som skulle ha avtalats mellan sinsemellan oberoende näringsidkare. Skäl att vägra bolaget avdrag för räntekostnader hänförliga till aktuella lån saknas. Bolaget ska således medges avdrag i enlighet med deklARATIONERNA.

Till följd av det som ovan anförts ska påförda skattetillägg undanröjas.

Bolaget har vunnit helt bifall till sin talan. Skäl att tillerkänna bolaget ersättning för kostnader i förvaltningsrätten och i kammarrätten föreligger. En del av kostnadsyrkandet i förvaltningsrätten, 215 000 kr, avser tid före överklagandet dit och ersättning för dessa kostnader kan inte beviljas. Kammarrätten finner att bolaget ska tillerkännas ersättning för sina kostnader med sammanlagt 350 000 kr.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B (formulär 3).

kammarrättsråd
ordförande

kammarrättsråd
referent

kammarrättsråd